

בית משפט לתביעות קטנות בתל אביב - יפו

26 יולי 2011

ת"ק 27193-12-10 ז'רנובסקי נ' יד
להחלמה בע"מ

בפני כב' השופט יאיר דלוגין

התובע	סמיון ז'רנובסקי
הנתבעת	נגד יד להחלמה בע"מ
נוכחים:	בנו של התובע מר קונסטנטין ג'רנובסקי מטעם הנתבעת – מר ציון הררי

במסמך זה הושמטו פרוטוקולים

פסק דין

מדובר בתביעה שהוגשה על ידי התובע, עולה חדש מרוסיה, בן 82. התביעה הינה לתשלום פיצויים ונזקים שנגרמו לתובע, עקב עסקה שבוצעה על ידו עם הנתבעת, אשר הינה חברה שמספקת שירותי רפואה. במסגרת התביעה עותר התובע לחייב את הנתבעת בפיצויים לנתבע בסך של 10,000 ₪, לפי סעי' 31 א' [2 א'], **לחוק הגנת הצרכן** וכן לשלם לו פיצוי בגין עוגמת נפש, בסך של 4,000 ₪ וכן שכר טרחת עורך דין בסך של 1,350 ₪ וכן עותר התובע לכך שביהמ"ש יורה לנתבעת להפסיק לחייב את התובע בתשלומים ויקבע כי ההסכם מבוטל.

טענתו העיקרית של התובע, הינה כי תקופת ההתקשרות שסוכמה בין הצדדים הינה ל 24 חודשים, ב 24 תשלומים של 109 ₪ ואילו הנתבעת החליטה למרות זאת, להמשיך ולחייב אותו בסכומים נוספים, גם לאחר תום תקופת ההתקשרות בטענה כי ההתקשרות היתה למשך 36 חודשים. הנתבעת טוענת בכתב הגנתה, כי גם בנו של התובע היה מבוטח על פי ההסכם, וכי ההסכם הינו לתקופה של 36 חודשים, כפול 109 תשלומים, וכראיה לכך מצביעה הנתבעת על שטר חוב שנחתם על ידי התובע, ואשר סכומו נרשם על סך של 3,924 ₪, שמהווה סכום מדויק הנובע מהכפלת 36 חודשים כפול התשלום החודשי של 109 ₪ לחודש. הנתבעת מלינה בכתב הגנתה, על כך שהיא מואשמת בזיוף וזאת על רקע עותק ההסכם, שהנתבעת מסתמכת עליו, ואשר בו נרשם בסעיף 6 כי ההסכם הינו ל 36 חודשים, כאשר נרשם בכתב יד המספר 36, במקום המיועד, ובסעיף 7 ליד הסכום של 109 ₪, נרשם בכתב יד כפול 36. הנתבעת טוענת בכתב הגנתה, כי נציגיה התקשרו אל התובע כבר ביום 2/1 והציעו לו לסגור את ההסכם בתשלום של 250 ₪ של עלויות, אך הוא סירב לכך, ודרש את מלוא הסכום.

השאלה הראשונה שעלי להכריע בה הינה האם סוכמה בין הצדדים תקופת התקשרות של 24 חודשים או של 36 חודשים. לאחר שעיינתי בראיות שלפניי ושמעתי את העדויות, הגעתי למסקנה שיש לקבל את גירסת התובע. הראיה המרכזית שלעניית דעתי מובילה למסקנה זו, הינה עותק

מקורי של ההסכם שהוצג בפניי, בעדותו של בנו של התובע, ואשר בו ניתן להיווכח כי בסעיף 6 ו 7 להסכם לא נרשמה תקופת ההתקשרות, וליד הסכום של 109 ₪ לא מופיע המס' 36, ולמעשה על פי מצב דברים זה, חל סעיף 11 להסכם, שקובע כי תקופת ההתקשרות המינימאלית תהיה 24 חודשים. הנתבעת לא הביאה לביהמ"ש את העותק המקורי של ההסכם, למרות שלפי טענתה עותק זה נמצא במשרדה. מדובר בראיה מרכזית וקריטית על רקע טענת הזיוף ועל רקע העובדה שבעותק התובע אין זכר לאותן תרשומות שמופיעות בעותק שהנתבעת מסתמכת עליו ואשר צורף אף הוא לכתב התביעה. אם לא די בכך, הנתבעת לא הביאה לעדות את הנציג שלה, אשר החתים את התובע על ההסכם וגם עובדה זו פועלת לרעתה, בפרט שלא קבלתי כל הסבר מדוע לא ניתן היה לעשות כן. התובע, לעומת זאת, לא הגיע אמנם לדיון, אולם לפחות בפני קיים הסבר כלשהו, שמסביר את אי התייצבותו על רקע הגיל המבוגר שלו, והמצב הרפואי שלו.

עיינתי גם בשטר החוב, שגם עליו מסתמכת הנתבעת ואשר אין מחלוקת כי נחתם על ידי התובע. אמנם נכון הדבר, כי בשטר זה נרשם סכום שמבחינה אריתמטית משתווה ל 36 חודשים כפול 109 ₪, אולם אין בעובדה זו כדי לשנות ממסקנתי, ואין בראיה זו כדי להוות משקל ראיתי שגובר על המשקל המשמעותי של הראיות, שציינתי לפני כן, היינו להבדל בין העותקים של ההסכם ההתקשרות. בכל מקרה, על הנתבעת כמי שמספקת את השירות האחריות להסביר ללקוח בצורה ברורה ולהעלות על הכתב בצורה ברורה, ושאינה מטעה, את תנאי ההתקשרות. החתמת הלקוח על הסכם שבו אין זכר לתקופת התקשרות של 36 חודשים, וכאשר על פי תנאי ההסכם עצמו ההתקשרות הינה ל 24 חודשים, ומאיך החתמתו על שטר חוב, שגם בו לא רשומה תקופת ההתקשרות, הגם שסכום השטר מבטא אריתמטיקה של תקופה כזו, אינה דרך מקובלת ובתום לב לפעול כדי להחתים לקוח על הסכם התקשרות, בנסיבות העניין, ועל כן, אינני סבור שבנסיבות העניין, ניתן לטעון כי התובע, על רקע שטר החוב, היה מודע לכך שמדובר בתקופת התקשרות של 36 חודשים.

משקבעתי את אחריותה של הנתבעת, וכי הנתבעת למעשה הפרה את ההסכם, בכך שהמשיכה לחייב את התובע מעבר ל 24 חודשים, יש להידרש לראשי הנזק.

על רקע כלל נסיבות העניין שבפניי, ובפרט על רקע השוני המהותי בין הסכמי ההתקשרות, והיא הבאת העותק המקורי על ידי הנתבעת, כפי שפירטתי לעיל, סבור אני כי על נסיבות העניין אכן חלות הוראות סעיף 31 א [2 א'] [לחוק הגנת הצרכן](#), שכן במקרה הנוכחי התובע כצרכן ביקש מהנתבעת כעוסקת להפסיק לחייבו בתשלומים, לאחר מועד סיום העסקה, והנתבעת לא עשתה כן [בעוד אני מקריא את פסק הדין, פנה אלי נציג הנתבעת והסברתי לו שהוא לא יכול כעת לומר דבר כי אני מכתוב כעת פסק דין וכל טענה ניתן יהיה להעלות במסגרת בקשת רשות ערעור, ככל שהנתבעת תחליט להגיש בקשה כאמור]. יצויין, כי התובע גם עמד בדרישות החוק, בכך ששלח ביום 5/12 לנתבעת התראה בדבר סע' 31 א [ב'] לחוק.

לאחר שהתחשבתי בכל הפרמטרים שעליי לשקול, על פי [חוק הגנת הצרכן](#), ובין היתר את חומרת ההפרה, ההיקף שלה ונסיבותיה, כמו גם השווי הכספי של העסקה, החלטתי לחייב את הנתבעת

בפיצויים לדוגמא, ללא הוכחת נזק, בסך של 4,000 ₪. יצויין, כי גם לו לא הייתי מסתמך על חוק הגנת הצרכן, מן הראוי היה לפסוק לתובע פיצוי על נזק שנגרם בפועל, שהוכח לפניי, על רקע נסיבות העניין. כמו כן, אני מחליט לחייב את הנתבעת לשלם לתובע את שכר הטרחה ששולם על ידו לפני הגשת התביעה, לצורך טפול בנושא בסך של 1,350 ₪, וזאת על רקע קבלות שהוצגו לפניי, במסגרת כתב התביעה. הסכומים האמורים לעיל כוללים את מלוא הפיצוי שאני פוסק לתובע, בגין כל הסעדים שהוא תבע במסגרת כתב התביעה. כמו כן, אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובע הוצאות משפט בסך של 500 ₪.

כל הסכומים שפסקתי ישולמו תוך 30 יום מהיום.

לצדדים עומדת הזכות לבקש מביהמ"ש המחוזי רשות לערער על פסק הדין, תוך 15 ימים מהיום. העותק המקורי של ההסכם שהוצג בפניי בדיון, מסומן על ידי ת/1 והוא מוחזר לידי הנאמנות של בנו של התובע, אשר חייב להחזיק בעותק זה, שכן יתכן ויוגש ערעור, וגם הצד השני יהיה רשאי לבקש כי מסמך זה יוצג כראיה, במסגרת הערעור. [מסרתי כעת לידי של בנו של התובע את המסמך].

בנוסף לכך, אני מורה לנתבעת להשיב תוך 30 יום את שטר החוב, שמסר התובע לידיה, וכמו כן, מיותר לציין כי על רקע מסקנתי בפסק הדין, יש לראות בהסכם כמבוטל.

יאיר דלוגין 54678313

ניתנה והודעה היום כ"ד תמוז תשע"א,
26/07/2011 במעמד הנוכחים.
יאיר דלוגין, שופט

הוקלד על ידי: לילך פישר
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן